

Сећаш ли се села Раставице, монструме?! Морао би јер и звери памте а немоли људи, али далеко си ти од човека, довека крвави Рамуше Харадинају!

Сећаш га се, зар не?! Мораш, крвниче! Довека ће те прогонити, мада звери немају савест али имају памћење!

Сећаш ли се те ноћи 1998. године, нешто пред зору, ушао си у небрањену Раставицу с бандом својих кукавичјих крволока, несоје људски!

Небрањена Раставица, а и зашто би се бранила, никоме ништа нажао учинила није, напротив, вазда су Срби из ње помагали комшије Албанце.

Нису се имали чега плашити, спавали су мирне савести док пре зору ниси умарширао, звери и...

Памтиш ли стара дрвена врата куће Војиновића која си “храбро” развалио цокулом, пренувши из сна мужа, жену, шестогодишњег сина и двомесечну бебу..?

Памтиш, звери, мора да памтиш како сте “јуначки” запосели дом мирних и кућевних људи, како су деца јецала док сте се зорили по кући, како си сео за сто и наредио несрећници да вам спреми нешто за дорућак..?

Памтиш, накоте, памтиш сигурно! Толико крви три живота не могу да сперу а не тек непуне две деценије откад си...

Несрећница је отрчала у кухињу, отац је остао с децом у соби, покушавајући да се устави између вас, ђаволи, и њих али...

Сећаш ли се шта је несрећница кроз сузе пројецала из кухиње: “Немамо ништа од меса да вам спремим...” и памтиш ли шта си потом учинио, згадивши се и самом ђаволу?!

Јесте, Рамуше Харадинају, пришао си колевци, потегао пиштољ с појаса и с осмехом пуцао у главицу двомесечног анђела!

Трепнуо ниси нити ти је рука задрхатала, јер рука задрхти човеку а звери...

Отац се пренуо и устремио на тебе, син је вриштао крај њега, несрећница није стигла ни да искорачи из кухиње кад си...

Истим рафалом оца и сина! Оца и шестогодишње дете, крвничке црни!

Потегао си нож ко зна колико ве отупео од српских вратова и зарио га у душних двомесечног анђела, јадна звери!

Зарио, завртео круг, одрубио анђеоску главицу и бацио је мајци: "Ево, сад имаш меса па нам скувај пасуљ...", грохотом си се смејао, накоте, не знајући да је та главица већ засијала ко Лазарева, падајући мајци пред ноге...

Сиротица је скочила на тебе, желела ја зубима, ноктима, вриском да ти пресуди, али шта је мајчин врисак за звер..?

Одвели сте је у вашу ђавољу јазбину на Јуничким планинама.

Прелепе планине а такве звери на њој...

Обамрлу, живо умрлу силовао је ко је стигао читава три дана, без престанка, без трена да одмори душу и умре ко човек, без...

Нисте стајали, монструми! Нисте сиротици дозволили да испусти душу и одмори од живота који сте јој у ђавољем пиру претворили у пакао!

Ма, какав пакао, и њему је од вас била мука, презирао вас је, страховао да му такви не дођу јер од свег најгорег што се у њему сабрало- ви сте били гори!

Трећег си је дана силовао последњи пут и “јуначки”, накоте, потегао онај исти нож којим си ону свету главицу...

Преметнуо си јој га преко грла, хитро, онако тупог и прекрвавог, крв је шикнула по теби сливајући се низ ту гримасу од лица монструма- Рамуше Харадинају!

Уживао си слушајући како ропће молећи смрт да пожури, а она је на Косову и Метохији тих дана имала и превише посла. Дуго се у ропцу чекало на њу...

Сећаш ли се, звери, породице Војиновић?!

Мораш се сећати, још је та крв свежа на тим проклетим рукама!

Сећаш ли се Растелице, мирног и небрањеног села недалеко од Ђаковице и десетине измасакрираних лешева осталих за тобом и том хордом безумника у ноћи '98. године?!

Памтиш, сигурно памтиш и умиреш сто пута дневно, јер јунаци умиру једанпут а кукавице сто пута на дан, погани нељудска!

Памтиш и ону двојицу мучених полицајаца што си заробљене и већ полумртве вукао за собом до те ноћи у Растелици?!

Сећаш ли се како си их натерао да гледају крвави пир у кући Војиновића а потом везао за дрво, секао комад по комад, рез по рез...најпре уши, нос, очи, прсте...солио ране док су саборци у једу и грчу слушали преко радио станице све док нису...

Дуго су умирали, предуго, или су пак предуго живели тако осакаћени и свезани за дрво чекајући на смрт која је, рекох, тих дана каснила, презаузета за све вапаје недокланих Срба...

Знам да се сећаш свега, није то тако давно било, још урлици одзвањају Метохијом док ти млаз крви натапа лице, груди, шаке...тај осмех звери!

Памтиш, не сумњам, проклете су и претешке ноћи на јастуку ко пању...

Памтиш, још миришеш на крв, мало је три живота да толка спере с човека, а тек са звери..?

Памтиш, да, али ми заорависмо, Рамуше Харадинају!

Они којима си прихватљив партнер у отужној власти- зарад мало власти!

Мизерије и беде људске!

Они не памте, Рамуше, не желе да памте!

Не желе да те оптерећују ситницама, јер шта је стотине прекланих српских вратова, шта је просута дроб деце, шта су силоване мајке наспрам кости коју ћеш им дати да се око ње трве и глођу?!

Подсети их понекад на "јунаштво" из Растелице, накоте, насмеј им се у лице, видећеш ћутаће понизно и вазда наћи понеку реч да те утеше, јер лако ће они за преклане, већ су им трупла струлела под гробном земљом косовском, мука им је због тебе- тешка је то ноћ '98. била за тебе.

Онолико “посла” а тек који сат до зоре, а колико је само таквих ноћи било..?

Памте ли, питај их?! Памте, али ћуте, сад ваљаш, сада се крвљу исписју коалиције, сада им је од читавог немањичког метоха довољна само кост...

Можда баш кост оних чија су трупла иструлела на срушеном гробљу некада мирног и домаћинског села којег више нема.

Растелица, сећаш ли се, Рамуше?!

Растелица, сећате ли се мизерници вајне “Српске листе”..?

([ФСК](#))